

Lidercsfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercsfeny

I. évfolyam, 7. szám, 2007. július

Köszöntő

Színes és forró

Szép nyarat minden kedves olvasónak, mindazoknak, akik valamire nyaralnak, akik a nyári szünidejüket töltik, és persze azoknak is, akik ebben a hőségben dolgozni kénytelenek.

Ehavi számunk olyanra sikeredett, mint a nyár, igaz nem jött olyan korán. Viszont teli van élettel, színekkel, a borítónk a tűz melegét ontja, s még a ledér nő látványa is felfűthet bennünket.

Újdonsággal is jelentkezünk, mégpedig rögtön kettővel. Elsőként egy interjúval, amelyben megtudhatjuk, hogyan született meg a Szellemtánc című verseskötet, és némi képet kaphatunk arról, ki is a kötet költője, sőt, egy verset is olvashatunk tőle.

Másik újdonságunk, hogy beválogattunk néhány zenével foglalkozó írást. Sajnos évek óta szomorúan kell megállapítanunk, hogy a rádiók és zenei televíziók műsorán alig-alig hallunk és látunk olyan új produkciót, amely zenének nevezhető. Írásainkban ezen tendenciát véleményezzük. Ehhez kapcsolódóan néhány verses alkotás is helyet kapott lapjainkon.

Természetesen nem feledkeztünk meg a fantasy stílus kedvelőiről sem, Kósza, Lord Faustus és Tim Shaw írásai biztosítják a felhőtlen szórakozást.

Folytatódik az Anonymus Chynewa és jómagam által létrehozott Mythos ciklus, melyben egy újabb gyöngyszemet tárunk a borzongást szerető olvasóközönség lelki szemei elé.

Legutóbbi, Star Wars-os számunk igen népszerű volt, de nem emiatt folytatjuk az abban elkezdett Bombaüzlet című novellát, hiszen az önmagában is oly élvezetes és fordulatos, hogy végső soron meg sem kell indokoljuk, miért is került be egyáltalán a lap repertoárjába.

Szokatlan talán, hogy egy anekdotával is előállunk, de a rövid történet nem csak a fiatalabb, de az idősebb korosztálynak is érdekes lehet.

Végül, de nem utolsósorban, ismét helyet kapott lapunk végén két könyvajánló is, Ida és Kapitány tollából. Egy SF klasszikust és egy fantasy könyvet ajánlunk számunkra.

Tisztelettel:
Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
I. évfolyam. 7. szám, 2007. július

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.

Főszerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Olaszországi szerkesztő: Túri András (András)

Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Sípos Sándor (Sipi),

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Tartalom

Lángok Táncosa /WhiteRaven/	borító
Szellemtánc és Lidércfény /Lidércfény HQ/	3.
Harmadik dimenzió /Bereczky Zita/	3.
Szólj dicső harsona... vol.2 /Spirit/	4.
G, A, H /Nené/	4.
Rockerek /Pajzi/	4.
Üvöls /Fényhozó/	4.
Zene, zene, zene... /Jimmy Cartwright/	5.
Különbőség zene és zene között /Túri András/	5.
Éden /Kósza/	6.
Az Alkony Fogadó /Lord Faustus/	6.
Odalent /Anonymus Chynewa/	7.
A hőstett /Tim Shaw/	7.
Bombaüzlet (második rész) /Túri András/	8.
Eső /Túri András/	11.
Anekdota /Túri András/	11.
Az Árnok Palotája /Lord Faustus/	11.
Stanislaw Lem: Kiberiáda /Ida/	12.
Warcraft - Klánok ura /Kapitány/	12.

Jegyzet

Jimmy Cartwright

Nyár van, nyár

Bizony nyár van, még hozzá igen forró. Ez persze rányomja a bélyegét az emberre. Csökken a munkakedv, a tűrőképesség, pszichikailag és fizikálisan sem bírjuk annyira a terhelést, mint „normál” hőmérsékleten. No persze ilyenkor nem is kell semmit túlzásba vinni, hacsak nem a víz közelében tartózkodást, legyen az strandfürdő, folyó- vagy tópart.

Akik megtehetik, néhány hetet eltöltenek messzebb is, mindenféle tengerpartok mellett, vagy valahol a hegyekben, ahol kellemesebb a klíma, s kikapcsolódnak, feltöltődnek, hogy utána ismét belevethessék magukat az élet sűrűjébe.

Persze a nyár nem mindenkinek öröm, sokan rosszul lesznek a hőségben, van, aki baleset miatt nem tud kimozdulni otthonról, vagy netán a kórházból.

De térjünk vissza a vidámabb dolgokra.

A hónap végén Lidércfény Találkozó lesz, immáron a negyedik. Kíváncsian várom, mit hoz majd, tavaly enyhe vitát sikerült szítanom néhány gondolatokkal, tervemmel, de ezt utána kompenzáltuk az első zsűrkretarajz versennyel, és az azt követő pajzsaemeléssel, valamint játékbemutatóval.

Visszatekintve az előző számunk megjelenésének idején a helyi strandon töltöttünk egy napot, hiszen az Életjel KKSE rendezésében megrendezett Civil Térre kaptunk meghívást, ahol a látogatóknak bemutathattuk a Lidércfényt és annak minden formáját. Volt szép standunk, szórólapjaink, régebbi lapszámok, sőt, még kétféle könyvjelző is. Off-line Lidércfény, képek és zene futott egy notebookon, tehát minden fronton bevetettük magunkat. Jövőre is ott leszünk, és a tapasztalatokból okulva ennél is jobban fogjuk csinálni.

Hogy mit hoz még a nyár, nem tudom, de remélem, minél kevesebb gondot, és annál több örömet, feszítvőlokat, koncerteket, egyéb kulturális és szórakoztató programokat.

Szellemtánc és Lidércfény

Oldalunk a múlt évben komoly segítséget nyújtott egy verseskötet megjelenéséhez, amely idén januárban került a könyvesboltok polcaira, illetve a Lidércfény Online Kulturális Magazin palettájára. Berezky Zita: Szellemtánc című verseskötete közel száz oldalas, s Ötvös István grafikai tesztek egyedi. A magánkiadású kötet költőnőjével nemrégiben készült riportunkban több mindenre voltunk kíváncsiak, így kiderül, hogyan kezdett Zita verseket írni, mivel foglalkozik mostanában, és hogyan látja kötetének eddigi életét.

Lidércfény: Miért kezdte el verseket írni, és hogyan lett ezekből verseskötet?

B. Z.: Azért kezdtem el verseket írni, mert az akkori lelkiállapotom csak ezen keresztül tudtam kifejezni. Évek múlva jött a gondolat, hogy kötet legyen belőle. Megmutattam ismerőseimnek a verseket és ők biztattak, hogy készítsek belőle kötetet. Magamtól nem jutott volna eszembe.

LF.: Hogy találtál a Lidércfényre, és miért gondoltad, hogy veünk együtt készíted el a kötetet?

B. Z.: A név miatt, mert nagyon megtetszett, úgy éreztem illik a verseim hangulatához. A felkeresés után pedig ti voltatok, akik érdemben elkezdtetek foglalkozni a kötet megvalósításával. Egyébként a Google-on kerestem verseket megjelentető oldalakat, így jutottam el a Lidércfényre.

LF.: Hogyan értékeled a kötetben szereplő verseket?

B. Z.: Igen mélyről jövőek. Ha manapság ránézek, néha én is féltelmesnek találok, de ma már nem tudnék ilyeneket írni. Más foglalkoztat: a férfiak és a nők kapcsolata, ráadásul nem is verses formában.

LF.: Hogyan emlékszel, mennyire volt nehézkes a megjelentetés?

B. Z.: Nehézkes volt, kellett a segítség a Lidércfénytől is. Úgy másfél évbe került. Egyszer le is mondtam róla, mikor egy adatvesztés miatt elveszték az elérhetőségeim és a verseim.

[Megjegyzés: Volt annó egy e-maillezős gépem, amelyen tárolva volt az anyag, de történt egy rendszerösszeomlás, pont egy adatmentés előtt, és gyakorlatilag az összes le nem archivált anyag (kb. 9 hónapnyi levelezés) odalett. - Jimmy Cartwright]

LF.: Hogyan értékeled a kötet megjelenését így fél évvel a megjelenés után, illetve mire számítottál a megjelenés előtt?

B. Z.: Büszke vagyok rá. Nem váltott ki bennem csalódást, mivel pozitív hozzáállásom volt. Szerveztem egy dedikálást a családon belül, ahol édesapámnak volt egy mondata: „Nehéz dolga van annak, aki nem ül közel a hűsoszfékához.”

A megjelenésig eltelt idő türelmijáték volt, de megérte a várakozás. Inkább egyfajta izgatottság fogott el, hogy milyen hatást vált ki majd az effajta írás a környezetemben, de ez természetes is volt.

LF.: Mik a terveid a jövőre nézve?

B. Z.: A lehetőségekhez képest megismertetni azt a fajta gondolkodásmódot, ami a Szellemtáncban van. Az írás nekem belülről jön, ha alkalmam adódik továbbra is írok, de akkor is elégedett leszek, ha csak ez az egy kötetem jelenik meg.

LF.: Szoktál-e pályázatokon részt venni, hogy a szakma megismerje a neved?

B. Z.: Nem, viszont volt szó egy felolvasóestről, de sajnos ez nem jött össze. Estére belefáradok az egész napos szellemi munkába, így már nincs mindig energiám írni, ezért is nem tudok pályázatokon részt venni.

LF.: Gondolkodtál-e azon, hogy a magad „népszerűsítése” érdekében mondjuk évente megjelenj egy-egy antológiában, vagy akár sűrűbben irodalmi folyóiratokban?

B. Z.: Alapvetően visszahúzódó vagyok, nem célolok, hogy megismertessem magam ilyen szinten. Nekem elég volt az, hogy kaptam olyan emberektől is visszajelzést, akik kifejezetten nem irodalmárok, sőt egyszerű emberek. Ezek mind pozitív visszajelzések voltak a Szellemtáncról, azt hallottam vissza, hogy megérintette őket a kötet.

LF.: A végére hagytam egy talán mindenki felmerülő kérdést: Miért pont Szellemtánc lett a kötet címe?

B. Z.: A kötet címét mindenképpen rendhagyónak szántam. Emlékeim szerint három kötet cím merült fel, és egyik sem volt mindennapi. Hogy miért ez a cím lett a győztes? Hát a versekben visszatérek többször is létező és már nem létező szellemekhez. Ők határozzák meg a kötet hangulatát is, nem volt kérdéses, hogy a címében valamilyen módon szerepeljenek a főszereplők?. A tancot pedig az olvasóknak szántam, hogy mindenki megtalálja a maga ritmusát benne.

LF.: Köszönjük az interjút, s egyúttal további sok sikert kívánunk mind a Szellemtánc utóéletéhez, mind a további írásaidhoz!

Harmadik dimenzió

Nem érzek semmit, szinte lebegek
Béke van most fáradt szívemben
Egy angyal mosolyog, s kérdelem, hol vagyok.
Tán föld és mennyország közt bolyongok?

Arcokat látok, kedves ismerős arcokat
Emlékszem, okoztak rossz pillanatokat.
Szólitom őket, mosolygok, de hasztalan,
Ők csak mennek, mintha mi sem történt volna.

Félni kezdek, úgy tűnik nem értenek,
Mi történt? Hangom a ködbe veszett?
Vagy tán megőrültem, s elment az eszem?
S hirtelen, lelkem elhagyja testemet.

Most szálldosok, mint a földre szállt angyalok,
Nézem őket, s gondolataikat elkapom,
Beléjük bújok, mint kis ördög ott vagyok,
Szívüket kitepem, s tovább szálldosok.

Berezky Zita

Szólj dicső harsona... vol. 2

Szólj dicső harsona, hadd halljam hangodat!
Zengjen szavadtól e vérvörös alkonyat!
Zengjen az ősi dal, borzolja lelkemet
- Mézédés hangjával holtomig élvezet.

Önts erőt karomba, s szívembe életet!
Hadd tegye mindkettő azt, amit megtehet!
Hadd törje szilánkká a ránk törő ellent,
S hadd legyen mementó annak, aki elment!

Ez a nap mindenkor fennmarad az ember
Emlékei között - elfeledni nem mer,
Hisz tudja majd minden utánunk érkező:
Mily tettek súlyától nyögött a harcmező!

Saját emlékeink tán már ma velünk halnak,
De e nap emléke témát ad a dalnak,
Hogy zengjen lantjáról sok ezernyi bárdnak,
Mígnem a világok együtt sírba szállnak.

Eljőhet nap, mikor elhagy majd az erő
Eljőhet egy kor, mikor megreszket a velő
De ez még nem az a bizonyos Alkonyat:
Ez a nap - hiszem, hogy győzelmet tartogat!

S lesz egy nap, amikor - ha itt el nem esünk
- Távoznunk kell, s bizony esendőbbek leszünk.
Inkább e harcmezőn érjen el a Halál,
Jobb így, mintha akkor puha ágyban talál!

És akkor árny borul álmodó szememre.
Akkor majd megtudom, mi volt az értelmé.
Megtudom, mi is volt életemnek ára,
S büszkén emlékszem majd e dicső csatára.

De addig harcra fel: hadd hallják a hangunk!
Reszkettesse lelkük féktelen haragunk!
Emlékezzünk most meg régmúltunk szaváról;
Gígaszi hősökrol, megívott csatákról!

Emlékezzünk minden előttünk járóra,
Akiket elért már a végzetes óra!
Hadd lássák meg hát, hogy mi is méltók vagyunk:
Szolgástor nem riaszt - csak szabadon halunk!

Szólj dicső harsona, jelezd a Világnak:
Hogy a zsarnokokra milyen napok várnak!
Mert ez az ősi düh addig meg nem szűnhet,
Amíg a trónokon tirannuszok ülnek!

Spirit

G, Á, H

Én, a saját kis világomban
Az ütemekre hangolva
Feszültem az asztalt
Püföltem a tollammal...

A teljes örületben
A zene nyugtatott meg
És csak pár hangjegy
Miatt maradtam veszteg

Majd a kízó unalomban
Hallgattam a gitárszólókat
Kezemet ökölbe szorítottam
A refrént úgy vártam

És mikor eljött a katarzis
Sajnos azzal a vége is...
Szerencse: újra kezdeni egyszerű
Egy gombnyomás és kezdődik előlről...

Nené

Rockerek

Minden rocker tudja jól:
Sex and drugs and rock'n roll
A hosszú élet titka.
S bár az öreg rocker ritka,
Ők nem törődnek ezzel-
Leöblítik szesszel
Összes problémájukat,
És nem mossák
Megnövesztik
Befestik
Lengetik
Megtépik
Borzolják
Lenyalják
Rockerfejről lógó rockerhajukat.

Pajzi

(U.I.: Senki ne sértődjön meg, ez egy csúnya általánosítás volt, de nekem jól esett, és mellesleg lekötött az írása. Amúgy semmi bajom a rockot hallgató emberekkel: én is közéjük tartozom...)

ÜVÖLTS

Üvöls, mikor a basszgitárt hallod
Üvöls, mikor a dob ütemét hallod
Üvöls, mikor a szólódat játszod,
Az ébenfekete gitáron

Dalod messze száll,
Jöjjön bármilyen nyár
A rock and roll itt van,
Csak rád várt

Ezernyi torok veled üvölt,
Ezernyi kéz, feléd lendül,
Ezernyi mosoly, neked örül
Te vagy a színpadon!

Dalod messze száll,
Legyen bármilyen a nyár
A rock and roll itt van,
Csak rád várt

Fényhozó

Zene, zene, zene...

Kezdetben volt az Ember, aki unatkozott, és saját szórakoztatására elkezdte ütni és verni a közelébe eső fa- és kőtárgyakat. Később bőroket feszítettek ki kivájt fatörzsekre, és ezeket ütötték. Aztán az állatok belét kezdék használni húrokként, melyeket pengettek. Később rájöttek, hogy az állatok szarvát is lehet használni, és a fából készült hangszereik mellett már ezeket is felhasználták, hogy szórakozzanak, vagy elmondják, kifejezzék érzéseiket valami, vagy valaki iránt.

Néhány évszázaddal később ezen dolgok kifinomultabbá váltak, és az emberek elkezdék a dallamokat és ritmusokat lejegyezni. Kialakultak a különböző stílusok, és neves zenészek születtek, akik már nemcsak kifejezésre használták zenei tehetségüket és tudásukat, hanem hírnév, pénz és hatalom megszerzésére.

Telt-múlt az idő, és már nem hatalmas szimfonikus zenekarok, hanem kis, néhány főből álló bandák szórakoztatták a közönséget. Elindult egy új zenei stílus, mely forradalmasította a zenét, és felpezdítette a fiatalokat. Ebből azután rengeteg új irányzat, és stílus jött létre.

Eljutottunk hát a máig, és a mai zenéig. Pontosabban a tömegzeneig. Tömegzenén azt értem, amire a diszkókban tipegnek ide-oda a fiatal lányok és fiúk. Ez önmagában talán még nem lenne baj, de a tévében és a rádióban is állandóan ezeket nyomják, és persze a lemezboltokban is ebből van a legtöbb. Sajnos ma az agyatlan "zenék" mennek. Azért agyatlan, mert semmi ész és zenei tehetség nem kell az előállításukhoz. A "zenék" pedig azért van idezőjelben, mert valójában ezek nem zenék, csak egy két apróbb dallam egymásradobálva, meg némi digitálisan előállított dübörgés.

Persze nem azt mondom, hogy ezek a zenék semmire nem jók (mert például jól lehet velük tüzelni), de aki egy kicsit is igényesebb, az csak akkor hallgatja ezeket, ha muszáj. Néhány évvel ezelőtt, még több értelmesebb zenét hallhattunk, melyek szóltak is valamiről, ma azonban ezeket egyre ritkábban halljuk, vagy az undormány feldolgozásokat nyomják. Még egy dolog van, ami miatt utálok a fentebb említett förmedvényeket. Ez pedig a következő: a diszkóban nem le-

het rá növel táncolni! Sőt! A fiúk és a lányok külön kis klikkekbe csoportosulnak, és ha neadjisten valami táncolható zene megy, inkább kimennek és leülnek. Magyarul nem sok esély marad a másik nem megismerésére. Persze, ha valaki pofátlan és nagyszájú, meg ehhez hasonló, az talál magának valót, de az olyan is. (Azt hiszem, majd erről a témáról is írok valamit, de most térjünk vissza a zenéhez.)

Szóval néhány éve még voltak egész jó zenék, de ma már keresni kell őket, vagy tudni kell, hol találhatóak. Ott volt például a Queen, vagy a Pink Floyd, a Dire Straits, vagy még régebből a Led Zeppelin és a Deep Purple. Vagy ott volt Paul Simon, vagy együttese a Simon és Garfunkel. De ha visszatérünk a klasszikusokhoz, mint például Haydn, Beethoven, Bach, Vivaldi, Hacsaturján. Kérem, ezek még zenék voltak! Vagy a magyarok közül a Fonográf, vagy az LGT, az Omega, Liszt, Bartók. A szólók közül említhetném például Zoránt, vagy Máté Pétert, Konc Zsuzsát. Ők még énekeltek, és zenéltek. És nem is akárhogyan. De ezek a mai zenék elég silányak.

Azonban nem kell elkeseredni. Aki keres, az talál. Mert azért kijön még egy két új album a régiektől, és ontják az eredetiből készített válogatásokat. És születnek új tehetségek is, akik már-már zenét alkotnak, és vannak olyanok is, akik egy kicsit visszanyúlnak az időben, és az ősi, népi zenei ritmusokat faragják egy kicsit át.

Persze aki zenét akar hallgatni, mindig megtalálja, hol keresse. És bár már kezdenek kiszorulni a HANGSZERES zenék, azért mindig meg lehet őket lelteni valahol. (A múltkor például fantasztikusan jó Black Metalt hallgattunk, egy válogatás CD-ről.) De ott van például Vangelis, aki még csodálatos dallamokat alkot, vagy Mike Oldfield, aki egyszerű, azonban fülbemászó és nagyszerű zenét készít. De említhetném például Ákost is, akinek albumai mind zeneileg, mind szövegileg nagyon jók. Mert azért nem hagyja magát a fiatalabb generáció, és törekszik arra, hogy ismét, ha nem is nagyon, de legalább valamennyire zenét alkossanak, még ha szerepel is egy pár szinti a hangszerek között.

Jimmy Cartwright

Különbség zene és zene között

"Jó a zene." Mit is jelent valójában ez a kijelentés? A jó zene mindenkinél mást jelent, és ez természetes, ám vannak zenei megnyilvánulások, melyekhez speciális hallás szükségeltetik, sőt, egyes esetekben egyenesen világnézet.

Van ezzel szemben ún. közizlés, amely általában a legalacsonyabb ingerküszöbön épít, és nagyban összefügg a divat diktatúrával. Vannak divatos stílusok, pl. sokszor monotonul önismétlő diszkó. Az ezt a fajta muzsikát gyártó emberek legfeljebb ritmusérzékkel rendelkeznek, hangszeres tudással nem biztos. Na persze itt van aztán az ellenpólus, a mostanában több belső irányzatra bomlott Black/Death Metal. Grindcore-t azért nem írok, mert afőlött (sajnos) eljárt az idő, vannak klasszikus albumok, de új albumokról nem hallottam. Persze a Grind Metal újításai beleolvadtak a Black/Death Metal-ba, és abban élnek tovább stílusjegyként. Ehhez a zenéhez, egyáltalán ahhoz, hogy elviselje az ember, különleges zenei hallás szükséges.

De ez elsajátítható! Enélkül a kívülálló számára egyetlen hatalmas, összefüggő kása ez a fajta muzsika. De az a tény, hogy valakiben megvan a hallás, hogy a Black/Death Metal kegyetlen tempóiban kifejező erőt és ritmust találjon, nem kell jelentősen szükség-szerűen horizontszűkülést. Valaki éppúgy szeretheti a szimfonikus zenét, mint a Black Metal-t - egyikkel kipihenheti a másikat. Ez persze fejlődés eredménye, amelyen a kemény zenét hallgatók

- idővel - átesnek. Ez, hacsak nem áll fenn súlyos primitívizmus, törvénytörés.

Ugyanis a ZENE az mindig ZENE! A ZENÉNEK mélysége van, tartalma, üzenete. A ZENE alkotásához hangszeres tudás és mondanivaló szükségeltetik. Az első hallásra hiszteroid, sika-mikának tűnő produkció rejti a legösszetettebb zenei tudást, hiszen a félelmetes gyorsaság mellett sem szabad tévedni. A nyers zajnak tűnő hangorkán egy precízen megkoreografált összjáték eredménye, a zenészek együtt- és összejátásának. Erről leginkább az tanúskodik, hogy ha a mondanivaló megköveteli, a hóbörgős muzsikát játszóknak tudják a legszebb, mély érzéssel látni lírát és klasszikus dalt előadni. Innen már a fejlődőképes hallgató meg sem áll egészen a Kék Duna keringőig.

Természetesen a popzenében is sok jó alkotás születik, csak nehéz megtalálni a nagy divatmajomkodásban. A műfajok kölcsönösen hatnak egymásra, kivéve a techno-t, amely csak önmagára hat. Kis írásomban arra szerettem volna apellálni, hogy ne legyünk beszükültek, kísérleljük meg tágítani horizontunkat extrém muzsikák meghallgatásával. S bár ez a méregdrága CD-k idején nem egyszerű, próbáljunk meg több műfajba is bele-beleülni, hátha meghallunk valahol valami érdekeset. Akár a határvidékeken is.

Túri András

Éden

Régen. Kékes pára burkolja a Völgyet, mint mindig. Nedves, meleg a levegő, vízcseppek ülnek a buja növényzet levelein, majd néha összegyűlve, csillogó hintázás után lehuppannak az alsóbb régiókba. Emiatt állandó bugyogás, csepegés alaphangját lehet hallani az egész Völgyben.

Yo'h'va meg sem hallja ezeket a hangokat, hiszen ebbe született bele, ebbe a nedves, párás, meleg közegbe; és nem gondolja, csak valahogyan tudja, hogy a Völgy, így, ahogy van, őerte van, őerte ilyen, amilyen.

Most egy hatalmas levél alatt éri a reggel. Guggolva figyeli azt a gyémánt ragyogású cseppet, mely a levél csúcsáról készül alázuhanni a korhadó avarba, tágira nyílt, ezüstös szemében visszfényt vet a párán átsűrű, friss aranyárga napsugár. Óvatosan, hogy a levélcsúcson ringó vízcsepp még csak meg sem rezzen, arcához húzza a levelet. Most már közvetlenül a szeme előtt remeg a parányi vízcsepp, egy pillanatilag felsejlik felszínén Yo'h'va arcképe, de Yo'h'va most látszólag ügyet sem vet rá - átnéz a cseppen. A Mester azt szokta erre gondolni, hogy Yo'h'va tanul. Tapasztalatot szerez. Agyában információk tömördekje halmozódott már fel eddig is, és újabbakat gyűjt. Yo'h'va mindezt nem tudja, csak érzi, valahol a mellkasa közepén szorít ez az öntudatlan, mégis tudatos érzés. De most az köti le a figyelmét, ezen az eddig-ugyanolyan-mint-a-többi reggelen, amit a vízcsepp túldoldalán lát; és ez annyira tetszik neki, hogy még pislogni is elfelejt, csak bámulja a gyönyörűségesen szép, másik világot, ott, a másik oldalon; és ettől ez a reggel már nem lesz többé ugyanolyan, mint az eddigiek. Ettől kezdve Yo'h'va erre a reggelre (és erre az egész napra) a más nézőpont reggeleként fog visszagondolni. A vízcseppen túl - talán magában a vízcseppben - soha nem látott formák, színek, fények ragyognak, játszanak Yo'h'va érzékeivel. Lélegzetelállító. Ám az igézetnek gyorsan vége szakad, a vízcsepp hirtelen lehullik a levélről. Yo'h'va-nak már csak annyi ideje marad, hogy kék nyelvét kiöltve, villámgyorsan elkapja estében. Szemét lehunyja, élvezi a szájában szétáradó, édeskés ízt. Szívárványos íz. Yo'h'va először mosolyog életében. A Mester bólint.

Nincsenek utak a Völgyben. Yo'h'va egyedül van, bár ez soha nem jutott eszébe még. A létezésre csak később fog gondolni - a Mester tudja ezt, és azt is, hogy attól kezdve Yo'h'va már nem lehet majd egyedül, hiszen akkor fejlődése végleg leállna -, most még nem jut eszébe a honnan-hová-és-miért problémája. Hiszen nagyon fiatal teremtmény még. A Völgyben pedig azért nincsenek csapások, mert Yo'h'va soha nem jár ugyanazon az útvonalon. De ha ugyanazon az útvonalon is járna, akkor sem kopna ki a buja aljnövényzet és a vastag avar léptei alatt, hiszen kecses, pici meztőlábai nyomán még a pár napos fűszálak sem hajlanak meg. Yo'h'va lebegeve jár.

Most egyik kedvenc helye felé halad. Nem siet nagyon, tudja, a Bölcső megvárja őt; születésétől fogva visszavárja, és ő mindig vissza is tér ide, de mindig más okból - mint ahogyan most is külön oka van a visszatérésre. Meg akar tudni valamit. Mint mindig, most is gyönyörködik a Völgy élővilágában - még csak növények élnek a Völgyben: a Mester még nem adott Yo'h'va-nak állat-társakat, addig még sokat kell neki tanulnia -, és Yo'h'va mosolyog, ahogy felidéződik benne a vízcseppecske szívárvány-íze.

Engedelmesen hajladozik a buja növényzet körülötte, Yo'h'va menet közben néha kissé tovább tartja lehunyva a szemét, mint azt pislogás közben tenné: szereti, ha simogatják a levelek a bőrét. Nincs is igazán szüksége arra, hogy szeme nyitva legyen út közben - valahogyan mindig oda ér, ahová szeretne eljutni, bármilyen utat is választ, ha pedig a Völgy egy olyan részére akar ellátogatni, ahol még nem járt, akkor sem kell tájékozódnia. Nem is gondolkodik ezen, hiszen annyira természetes, hogy a Völgy része ő

maga is. Vagy inkább a Völgy az ő része? Ez sem foglalkoztatja Yo'h'va-t még; ez a mostani, ez a vízcseppek-miért az első az életében. A Mester szerint ez az első próbatétel - érzi Yo'h'va. Egyébként, ha akarná, egy pillanat alatt ott lehetne a Bölcsőnél, csak el kellene képzelnie, hogy ott van, de Yo'h'va jobban szereti a fokozatosságot. Meg akarja tapasztalni az időt - nyugtázza a Mester. Így hát Yo'h'va lassan halad a növények között - legalábbis az ő elméjéhez képest lassan -, mert így akar haladni. De egyszer minden út véget ér: Yo'h'va előtt szétnyílnak a lombok és már ott is találja magát a Bölcsőnél.

A hatalmas, kehely alakú sziklamélyedésben kristálytisztá, meleg víz gőzölög, felszínén a pára kis pamacsokba áll össze; ezek a pamacsok Yo'h'va-t az eszmélésre emlékeztetik, amikor először pillantotta meg maga és a víztükör fölött a külvilágot.

Yo'h'va most odalép a medence széléhez. A szikla borszerű, puha anyaggal bevont, víz alatti felszíne hívogatóan csillog a víztükörben megtörő fénypásmáktól. De Yo'h'va-nak nem lehet alámerülnie. Ez is egy olyan tény, aminek miéértjére még nem érkezett el az idő. Ezért Yo'h'va megáll a kehely pereménél, letérdel a puha mohára, és most először a víz fölé hajol.

Nem várt semmit ettől a pillanattól. Nem képzelte még el magát sehogyan sem. Most mégis erősnek kell lennie ahhoz, hogy ebben a pózban maradjon, a víz fölé görnyedten, mert az ételés olyan erősen tör rá, hogy majdnem hanyatt zuhan.

Nem hasonlít egyetlen növényre sem. Sem a fákra, sem a fűszálakra, sem a bozótosra, sem semmire.

Neki feje van, nyaka, válla, karjai, törzse, lábai. Zöldeskék bőre ezüstösen csillog, mint a víztükör, melyből kilépett egykor. Ezüstszínű szemei fürkészve nézik a vízbéli képet, agya még nem tud mit kezdeni vele. Ez tényleg próbára teszi. Megismerés - érzi a Mester gondolatát - Ennyi elég is mára.

Hirtelen sötétség borul a Völgyre. Éjszaka.

Yo'h'va mai utolsó gondolata kissé még megborzongatja a Völgyet bevonó párat:

Vagyok, aki vagyok.

Kócska

Az Alkony Fogadó

Ó rémségek, körös-körül
Ébenárnyak dala csendül
A kastélyban feketeség
És enyészik a sötétség

Az alkony, ha leszáll
És minden éltőt megtalál
A ház ajtaja, száját tátva
A látogatókat várja

Fáradt hangok, körbevesznek
Felfedeznek, megebeznak
Törbe csálnak, kifacsarnak
Bánatfátyollal takarnak

És lőn sötét a világra
A ház szája tátva várja
Kit hoz jövő árva tájra
Hogy éhségét csillapítsa.

Lord Faustus

Odalent

...Az a nap, melyiken szembesültem a valóság cukormázos árca-mögötti gennyedző arcával, ugyanolyannak indult, mint bármelyik másik. Jól szituált urak és hölgyek nem elsősorban reprezentatív klubjából sétáltam hazafelé, nem sokkal éjfél után a jó öreg Hold már fogyóban volt, ám bennem mégis valami furcsa balsejtelem kezdett csírázni, mint virágok közt a gyom, s önkéntelenül kezdtem gyorsítani léptemet. Talán a sűrű, tejszerű köd volt az oka, talán a kísérletes csönd, vagy talán az a szűk kis utca, melyen a házak valahogy sokkal közelebb bújnak egymáshoz, semhogy az teljesen természetesnek tűnhetne, s nyérhús színű falakon sunyin meredtek rám apró kis ablakszemeikkel... végülis mindegy, a lényeg, hogy nagyon magányosnak éreztem magam, s már szinte vágyódtam a területüket védő kutyák ugatására, ami egyébként kifejezetten idegesíteni szokott.

Am a kutyák ezúttal hallgattak. Olyan érzés fogott el, mintha teljesen egyedül maradtam volna amúgy is haldokló városomban, csak lépteim kopogása volt társam.

Ekkor történt, hogy egy dülöngélő, enyhén szólva ittasnak tűnő férfi bontakozott ki előttem a ködből. Magában halkán dudorászott, s figyelmét teljesen lekötötte a kezében szorongatott, papírcsokká bújtatott pálkínásüveg. Engem észre sem vett, megtorpanás nélkül botladozott tovább felém.

Balsejtelmem tovább erősödött, immár konkrét személyre összpontosulva. Itt jegyezném meg, hogy kifejezetten utálok a részeges alakokat, egyrészt, mert nem beszámíthatóak, másrészt meg agresszívak, s egyébként sem tudom kezelni ezt az embertípust... Szorongásom így hát egyre csak fokozódott a felém tartó alak látán, s óvatosan próbáltam a kis utca másik oldalához húzódni, abban bízva, hogy az illető figyelmetlensége kitarat még néhány másodpercet...

Akkor történt.

Író lévén sokszor vetik szememre ismerőseim, hogy túl élénk a fantáziám. AZ után el is határoztam, hogy nem mesélem el senkinek, mit is láttam. Ám valahogy muszáj kibeszelnem magamból, különben úgy érzem, megbomlik elmém épsége! Így jött a néhány soros kis egyperces ötlete. Így talán könnyebb lesz...

...Már csak néhány méterre voltunk egymástól, az alkoholmá-morban úszó, meg én, mikor valami furcsa fuvallat eltakarította a közelünkben a köd sűrűjét. Beletelt vagy három szívdobbanásnyi időbe, míg felfogtam, hogy e szellő az út szélén lévő csatorna nyílásából süvített elő...

Valamilyen embertelen okból kifolyólag én voltam a szerencsés kettőnk közül. A csatornafedő valami hangtalan robbanáshoz hasonló erő lökése nyomán felsüvített a magasba, s eltűnt az éjszakában.

...Aztán a csatornából előáramlott VALAMI. Nem tudnám határozottan semmihez sem hasonlítani, de leginkább valami amorf tintahala emlékeztetett. Ám a csápjai szinte plazmaszerűen folyékonyak tűntek... S ezek a csápok villámgyorsan rátekeredtek a szerencsétlen flótásra, kit ekkor már csak szánni tudtam, majd egy hang nélkül magukkal rántották a föld alá!

...Ma sem tudom, pontosan mennyi ideig álltam ott a pokolka-puként ásitó csatornanyílástól mindössze három méterre, csak azt tudom, hogy egyszerűen képtelen voltam megmozdulni. Homályosan emlékszem arra, hogy nem messze tőlem hangos dördüléssel zuhant vissza a csatornafedő, s akkor arra gondoltam, ez akár agyon is üthetett volna...

...Aztán óvatosan a falhoz lapulva megkerültem a lyukat, s szándékoltan lassú, kimért léptekkel továbbindultam, kényszerítve magam, hogy ne forogjak folyton hátrafelé.

...Nem tehettem semmit. Kinek mondhattam volna el? A barátimnak? Vagy a rendőrségnek?! Ugyan! Mindössze egy dolgot tehetek talán; elkerülöm azt az utcát... És az összes csatornafedőt... meg lefolyót... meg WC-t, fürdőkádat, mosdókagylót!

De van itt még egy kérdés! Vajon miért nem engem választott

akkor éjjel az a Valami? Lehet, hogy az alkoholra bukik? És hogy lehet, hogy a Csatornázási Vállalat még soha nem találkozott a lénnel?

És mi van, ha az egész nem is történt meg, s mindez csak túlfűtött fantáziám elborult terméke?!

És mi van, ha mégis...?

Ehhez mit szólsz, Jimmy?!

Segítsetek!

Anonymus Chynewa

A hőstett

Fenn a bércezen zsarnok fészke
Állja idők viharát
Büszke tornya tör az égbe
Jelzi az erő szavát

Apró, íves ablakából
Kihallik a bús sirám
"Nincs a földön olyan lovag,
Aki vágyakozna rám?"

"Ímhol vagyok!" - jó a válasz
Alant áll egy új vitéz
Nem is nyálás, inkább vállas
Ám a fő, hogy tette kész!

"Mondjad úrnőm, mit parancsolsz
Felajánlom fegyverem!"
"Folyton szellemeket látok,
S szobám, mint egy fagyverem"

"Segíts rajtam, dicső lovag,
Meglesz majd a jutalom
Neved hősi énekekbe
Foglalja a dalnokom"

"Nem vágyom én ilyesmire,
Kívánságom oly szerény."
Elpirul a szép hercegnő
Ez a tag főnyeremény!

"Várj egy percet, szívem hölgye
Hamarosan nekiállok
Van erdődnék számos tölgye
Jó lajtorját eszkábálok"

Zeng a fejsze, dalol a bárd
Száll a forgács, dől a fa
Alig kúszik odébb a nap
Máris kész a lajtorja

Délceg vitéz magasra hág
Hol a tető megkopott
Elkapja az acélrudat
Csavar rajta két fokot

"Ez volt ám a férfimunka!"
Senki nem vitatja el
Várja már a nő, s a szoba
Közepén egy bőrfotel

Párnák közé rogy a lovag
Megérdemli a sörét
Újra éles tv-n a meccs
Nincsen többé szellemkép

Tim Shaw

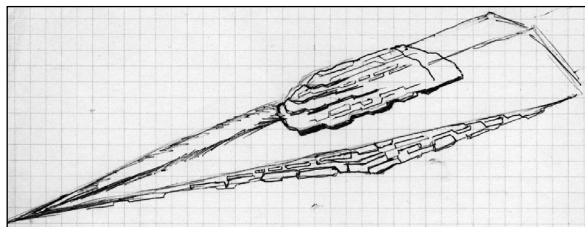
Bombaüzlet (második rész)

Túri András

A Canthotus Carpiptar olyan volt három bolygóátmérőnyire a felszíntől, mint egy túlérett gyümölcs. A stationárius pályán álló, a szerviz dokkok fűrtjében elvesző állomás pedig egy mohó rovarhoz hasonlított, amely rászállni készül erre a gyümölcsre. Türelmesen hallgatta a forgalomirányító hosszadalmas litániáját, amelyben felsorolta a kötelezettségeit, valamint az egyéb szabályokat. A hosszúra nyúlt felsorolás végén, mintegy zárójelben, elhadarta a jogait is. Ezt nem vette túl komolyan. Egy ilyen helyen, a magvilágok előszobájában, ahol a tranzitállomás önnön fontosságukat felnagyító bürokratai valós vagy színlelt túlhajszoltsággal intézik az ügyeket, tulajdonképpen nincsenek is jogai. Itt a pénz az úr. Mindenki mindenképp azonnal hasznot akar. Habár a köztársaság egész területén, így itt is kötelező lenne betartani bizonyos demokratikus játékszabályokat, ez itt senkit sem hat meg. Ha létezik valahol egy hely, ahol látható mennyire beteg a köztársaság, hát ez az. Precízen ráállt arra a légifolyosóra, amit kijelöltek neki, aztán lapos spirálban megkezdte az ereszkedést a felszín felé. Tisztában volt vele, hogy hosszú szállingózása alatt kimerítően alapos vizsgálatnak vetik alá a hajóját. Beazonosítás: típus, fegyverzet szerint, de alighanem elsőként a körözölístákkal kezdik. Valószínűleg darabokra szedik az azonosító kódját is, és mindenféle tesztekkel próbálják meg kideríteni, hogy hamis e. - Jó szórakozást fiúk! - gondolta. Steril és áttekinthető volt, olyan tiszta, mint otthonának meleg tengerei. A szándékáról nem tudhatnak meg semmit, mármint a valódiakról. Amúgy tisztességes kereskedő lévén, nincs semmi takargatni valója. Akármekkora is köztársaság szerte a korrupció, nem hitte, hogy egy jedi is elszegődne bármelyik carpiptari hivatalnok zsoldjába. Az igazság felkent lovagjait nem érdekli a pénz. Elhúzott „mellette” egy diplomáciai jelzésű hajó. Látta a köztársasági azonosítót az oldalán. Futólag fölmerült benne, hogy esetleg ezen a hajón jön ide a kapcsolata. - Majd meglátjuk! - gondolta. Bekapcsolódott a hírközlő rendszerbe, és hátradőlve élvezte a műsort. Az éter legalább száz faj nyelvtől zsongott még a szabvány galaktikusan kívül. Jó néhányat felismert, némelyikből még meg is értett időnként valamit. Például azt a dorinit, aki türelmesen, de rendkívül bonyolultan magyarázta a vízfejú carpiptari hivatalnoknak azokat a plusz szolgáltatásokat, amiket a metán alapú anyacseréje okán igényelt. Zeveqal remekül szórakozott a fickó értetlenkedésén, és csodálta a dorini türelmét. Tovább pásztázva elkapott egy ceredai hajót is, de az ott zajló dialógusból alig értett meg valamit, így tovább állt. Már a légkör felső határán járt, amikor bekapcsolódott egy vitába, ami egy Yevetha és a földi irányítás között zajlott. Itt természetesen a szabvány galaktikusan folyt a párbeszéd, de neki a Yevetha nyelv sem jelentett volna problémát. Tűrhető közepes szinten beszélt ennek a fajnak a nyelvén, és erre nagyon büszke volt. Rádásul az alapnyelv mellett két másik tájszóval is elboldogult. A Yevethák egy narcisztikus, diktatórikus hajlamú faj lévén, elég szigorú vám és egyéb szabályokat működtettek a szektorukban. Arrafelé nem egyszerű dolog üzletet kötni. Neki azonban sikerült ez a bravúr, nem is egyszer, igaz csak a külső világokon. Sőt, két Yevethával sikerült amolyan barátságfélélt is kialakítania. Igaz, előtte egy másikat meg kellett ölnie, egy nem éppen fair párbajban. Viselt egy sebhelyet, amit annak a lénynek a szörnyű, csuklóból kiugró karma okozott. A győzelmével némi tisztelgetést sikerült kivívnia, a lábadozása alatt pedig barátságot kötött kettővel is. Ez, tekintve ennek a fajnak a mélyen gyökeredző idegengyűlöletét, elég nagy fegyvertény volt. A hajó kapitánya kimerően válaszolgatott a pattogó kérdésekre. - Az antipátia kölcsönös. - szúrta le magában. A Yevetha féltette a büszkeségét, mivel valami fontos dolga volt a felszínen. Hogy ez mi lehetett, azt

nem tudta kitalálni a beszélgetésből. Valószínűleg a kellős közepén kapcsolódott be. Szórakoztatta a hideg szópárbaj, de sajnos nem sokáig követhette nyomon, mivel váratlanul közölték vele, hogy megkapta a leszállási engedélyt, és új pályaadatokat kezdtek sugározni felé. Ahogy ráállt erre az immár meredekebb pályagörbére, el is veszítette a Yevethát. Sajnálta. A Z-9,00-ST-64 jelű dokkot kapta. A megállapított szemtelenül magas bérleti díj összegét a jogszabályok értelmében egy standard napig megfellebezhetette. Fűtült rá. Bár amikor meglátta a dokkot, ami alig volt több, mint egy sziklába vajt gödör, néhány sebtében felhúzott kiszolgáló épülettel, egy pillanatig mégis foglalkozott az ötlettel. Aztán megrántotta a vállát, fontosabb dolga is van, mint a bürokráciával hadakozni. Miután az előírásoknak megfelelően bejelentkezett a kikötő biztonsági szolgálatánál, türelmesen várakozni kezdett. Jó fél napba is beletelt, mire az elfoglalt hivatalnokok sort tudtak rá keríteni. Amikor a dokk eddig lezárt bejáratát kívülről kinyitották, Zeveqal már a leeresztett hajórampán várta a fegyveres kísérettel érkező ellenőröket. Ismét szőrszálhasogató azonosítás kezdődött, aztán megsejlelték a karakteret, és alaposan körbe detektorozták a járművét. Miután részletesen kitöltötte az áru- és szándéknyilatkozatokat x példányban, a detektoros különítmény pedig semmi gyanúsat nem tudott kimutatni, némiképp barátságosabb légkörben és csekély díjazás ellenében egy adatchipet kapott, amelyen a helybeli és itt lerakatott fenntartó kereskedők reklámozták magukat. Mellesleg pedig hasznos információkat tartalmazott a kereslet-kínálat jelenlegi állásáról. Átadták neki a dokk új nyitókódját, és szerencsés üzletkötést kívánva sietősen eltávozott az egész társaság. - Hát a szerencsére szükségem lesz, az biztos! - mormolta maga elé, miközben bezárta a dokkot. Mivel öreg este volt már, úgy döntött, hogy elege van mára a kalandokból, és a hajón tölti az éjszakát. Legalább lesz ideje felkészülni a másnapi teendőire. Alaposan áttanulmányozta a birtokába került új adatokat, aztán aludni tért.

A következő napon, helyi idő szerint a kora reggeli órákban hagyta el a dokkját. Egyelőre az elterelő hadműveleteket játszotta végig. Belevetette magát az üzleti életbe, és megszabadult a rakományának egy részétől. A manővereit elsősorban a legális adatchipek támaszkodva intézte, de menet közben alkalmat adódott a feketepiacra is szétmenni. Sikeresen nyélbe ütött egy bomba üzletet, amelyben igen drága nyersanyagokat szerzett be, igen olcsón és garantált minőségben. A berakodás teljesen legálisan történt, de hamis papírokkal. Profi hamisítványokkal. Egy kicsit azért izgult eme üzlete miatt, hiszen ha lebukik, fújhatja a szobrokat. De minden simán ment. A hivatalnokokat vastagon megkenték. Láthatóan virágzó kapcsolat volt a bürokrata had főnöke és a trianii között, akitől az árut vette. Széles mosollyal üdvözölték egymást, és rendkívüli módon érdeklődtek egymás közérzete iránt. Épp úgy, mintha hosszú ideje nem látták volna egymást. Zeveqal megnyugodva vette tudomásul, hogy mind a ketten remekül érzik magukat. Így aztán nem volt akadálya, hogy a nyilvánvalóan lopott áru biztonságban eltűnjön a raktere mélyén. A vörös-fehér bundájú macskalény kedvesnek szánt mosolya inkább egy vérszomjas tömeggyilkoséra emlékeztetett, nem egy „szolid” üzletemberére. Ez a hivatalnokot nem zavarta, kebelbéli jó barátok voltak. Ő is mosolyogva köszönt el a trianii-tól, aki szertartásosan kinyújtózta védelmes feketes-sárgás karmait, és miközben enyhén meghajolt felé, biztosította afelől, hogy a barátjának tekinti, és örömmel ajánlja fel újra bármikor a szolgálatait. E közben a türkizkék nyaksálját vadul lobogtatta a meleg szél, ami ordító ellentétet képezett a makulátlanul hófehér

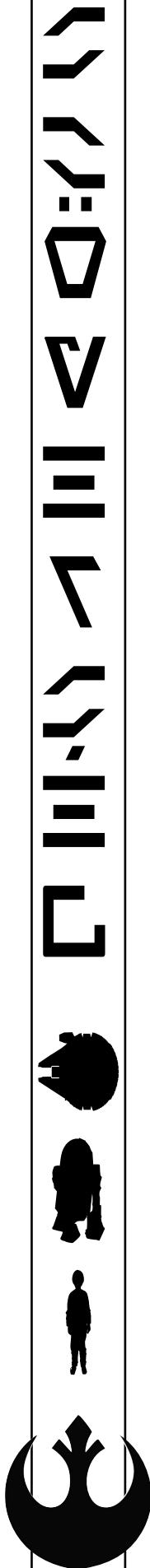

nem próbáljuk meg beilleszteni az ismert világ keretei közé. Ez azonban még senkinek sem sikerült, akármilyen serényen próbálkozott is. Halvány fogalma sem volt senkinek, kik és milyenek is lehetnek az alkotók. Mivel azonban az egész galaxis területén szétszórvan találtak szoborcsoportokat, nyilvánvaló volt, hogy akik készítették ezeket, beutazták a galaktikát. Mégpedig évmilliókkal az előtt, hogy az első föderáció létrejött volna az egyes csillagrendszerek között. Ezt onnan tudni biztosan, hogy nem egyszer üledékes kőzetekben találtak rá a szobrokra. A vita, amely ennek okán körülöttük hullámzott, már rég egy elvont szópárba, a szabotudósok kedvenc foglalatosságává vált. Eközben időnként - bár mostanában egyre ritkábban - újabb csoportokat találtak. Néha a Jedik is közre adnak általuk kiokoskodott teóriákat. Az egyik ilyen tény, amit a Jedik hoztak nyilvánosságra az, hogy a csoportok - egy-két kivételtől eltekintve - nem teljes sorozatok. Ez a közlés először meglepetést okozott a tudósok körében. Az kezdettől fogva ismert volt, hogy a sorozatok darabszáma szélsőségesen változó, 6-tól a 10000 darabosig. Tucatnyi nagy elme kezdte el vizsgálni ebből a szempontból a hozzáférhető kollekciókat. Nem mintha nem hitték volna el, amit a Jedik állítottak. De hát a tudósok már csak ilyenek, szeretnek a saját szemükkel meggyőződni a dolgokról. Végül is sikerült egy meglehetősen bonyolult matematikai modellezéssel igazolni ezt a tény. Sokáig azt sem sejtették, hogy a szobrok, speciális szabályok szerinti elrendezésben vibrálást keltenek az Erőben. Ezt is a Jedik tudatták a világgal, hozzá téve még, hogy az Erőben különösen nagy visszhangot vető csoportok egysége szándékosan meg van bontva azáltal, hogy létfontosságú darabok hiányoznak. A derék tudósok ezt már elhitték becsületszóra a Jediknek, mivel nem létezik olyan matematikai művelet, amivel ilyesmit igazolni lehetne. A Jedik, és állítólag a maguk idején a Sithek is, megpróbálták rekonstruálni néhány ilyen. Senkinek sem sikerült, legalábbis úgy tudni. Ebből az időből származnak az első mezők, amelyekre a különleges szabályok szerint a szobrokat el kell rendezni. Egyes pletykák arról szólnak, hogy a Sithek alkották meg az első ilyen táblákat és szabályokat. Az őket legyőző Jedik nem cáfolták ezen állításokat, igaz nem is erősítették meg azokat. Valószínűleg mind a két Erő használó csoport foglalkozott ezzel a feladattal. Tény, hogy jó néhány mező és szabályleírás közkezen is forog. Bomba üzlet ilyesmibe pénzt fektetni, ezzel kereskedni, már csak azért is, mert egy-egy ilyen leírás ára magasabb szokott lenni, mint egy vadi új, komplett csillaghajóé. Hogy mennyivel? Az az eladó pofátlanságától függ. A köztársaság területén ilyesmivel kizárólag illegálisan éri meg üzletelni, annyira agyon van szabályozva a műkincsvédelem bekezdés alatt. Az illegális kereskedelem természetesen ennél fogva rendkívüli veszélyekkel jár. Az újabb szobrok megtalálásáról szóló bejelentési kötelezettség elmulasztása a köztársaság alkotmányába ütköző, súlyos bűncselekmény. A kormányzat minden világon hozzáférhető hivatalos jegyzékben óva inti a polgárokat a mezők és szabályok használatától. A brosúra idézi a Jedi lovagokat, akik szerint a feketén hozzáférhető leírások állítólag egytől-egyig a Sith művei. Őrölük pedig mindenki tudja, hogy hol is álltak. Ez persze inkább csak a fekete piaci árakat nyomta felfelé. Ha valaki mindezek ellenére beszerzést valósít szobrokat - a hamisításuk külön virágzó üzletággá vált -, mezőt és szabályleírást, és a tetejébe még Erő érzékeny is volt, a megfelelő elrendezést követően, különös élményben lehetett része. A látomások függtek az illető Erőhöz való viszonyától. Nem egyszer a jövő részletei villantak fel. Általában elvont, olykor ihlető erejű az élmény, de hallani sötét, gonosz látomásokról, sőt az ebből fakadó halálesetekről is. A szobrok általában két-szer hármas csoportokba voltak oszthatók. Azok az ásványok, amelyekből egykoron kifaragták mindhárom csoportot, ismeret-

lennek és nyugtalanítóan ridegnek tűnőek voltak. Ahogy elrendezte a tárgyakat szín szerint, azt is felfedezte, hogy ezzel rendkívül különös aszimmetriát hozott létre. Valahogy nagyon nem helyénvalónak tünnek így a szobrok. Az ábrázolási és szín-anyag csoportok nem egyeztek. A sajátos, nyugtalanító káosz ezáltal jött létre. A három markáns színszlopban nem voltak azonos mennyiségben jelen az ábrázolási csoportok. Az első színcsoport egy krémszerűen fehér, csillámló, sima tapintású anyagból lett kifaragva. Noha a tapintása sima volt, a látvány mégis azt sugallta, hogy a felület érdes. Ebben a színben volt a legtöbb „életforma” faragvány. Az „életforma” megjelenítés több élőlény fajtát ábrázolt, kissé művészi elvont stílusban. Meglepő módon egyik-másik ismerősnek tűnt, ezt azonban lehetetlennek érezte, hiszen a szobrok túl régiek voltak a ma ismert fajokhoz képest. A második csoport matt zöld színébe rendkívül finom, repedésszerű, a sárga különböző árnyalataiban villogó érzet vegyült. Ha sokáig nézte ezeket a finom kacskaringókat, valamiféle szabályosság érzete támadt. Ennél a színnél az abszurd-absztrakt formák egyvelege képezte a többséget. Némelyik annyira groteszk volt, hogy semmiféle egyensúlya nem lévén, külön talpazatot faragtak neki. A harmadik szín a sárga és a barna között helyezkedett el, és erőteljesen tükröző volt. Ezek legtöbbször mértani formáknak, szimmetrikus jelcsoportoknak tűnt. Mintha valami bonyolult kópírás, vagy szimbólumok kivonatai lettek volna. De mind a három színcsoportban akadt mindhárom megjelenítési formából, így ha az ábrázolás alapján válogatta össze azokat, egy eléggé meghökkenítő szinkavalkád jött létre, amely magasabb összefüggéseket sugallt. Tudta, hogy vannak olyan együttesek is, melyekben egy-egy szobor szinte egész jeleneteket, olykor kisebb történeteket mutat be, amelyeket ráadásul egymással is lehet variálni. Ám nem akadt két értelmes faj, akiknek ugyanaz a szobor ugyanazt a történetet jelentette volna. Több olyan publikáció létezett, amelyek ugyanabból a szoborból kihámozott más-más történeteket elemzi az illető faj kultúrájának fényében. Az ilyen bonyolult szobrok stílusa változó, hol aprólékosan kidolgozott remekművekből, hol elnagyolt vázlatművelekből álltak. Ez roppant érdekes, főleg azért, mert egymástól sok fényévnyire megtalált csoportokat, olykor mintha össze lehetett volna illeszteni egy történetre. Itt is az a legnagyobb probléma, hogy a sorozatok szinte mindig hiányosak. Ennek a kérdéskörnek az igazolására és ellenőrzésére már egy külön tudományág létezett. Létezett egy olyan sorozat is, amelynek mindhárom ábrázolási csoportja absztrakt, és rettenetes, idegeket próbára tevő mintákat lehetett belőlük kirakni. Ezeket a Sithektől zsákmányolták a Jedik. A szörnyűségük és különösségük miatt egy darabig nem is tartották publikusnak, de végül a demokrácia játékszabályait betartva, mégiscsak nyilvánosságot kaptak. A Jedik egy tanulmányt készítettek róluk, ez az anyag kutatható, de csakis képeken lehet megtekinteni a szobrokat.

Elégedetten bámulta a kollekciót. Ez a sorozat állítólag teljes volt. A Nattotarr mellékelte azt a matematikai modellezést, ami ezt volt hivatva bizonyítani. Ennek a leellenőrzését inkább a szenátor úrra hagyta. Nem mintha beérte volna a Nattotarr-ok becsületszavával. Egyszerűen nem értett hozzá.

Folytatjuk...

Az Árnyak Palotája

Árnyak járják táncukat a vár sötét romjain
A holdfényben képük rémíztető, s csodás
Egy ember alak úszkált a tenger hűsítő habjain
És a partra vetette őt egy erős hullámcsapás

A jeges éjszaka fagyos szele fúj
S az erdők lombjainak borzalmas kórusa zúgott
A csillagok fénye lángra gyúlt
S a fekvő alak fülébe egy hang búgott

Ahogy feleszmélt, körültekintett gyorsan
Körülötte gyenge fény és ködös félhomály
Az erdő mélyéből egy sikoly harsant
És kitárult előtte a baljóslatú hodály

Nem tehetett mást, belépett lassan
Óvatos léptekkel, egy hangot se hallatott
Halk énekszó szólalt meg halkán
De nem volt ott senki, se élő, se halott

A férfi szíve megdobbant hirtelen
Kiáltott "Ki az? Ki énekel?"
"Miért nem felel nekem?"
De senki sem beszélt, senki sem felelt

A vártoronyba lépve, csend támadt hirtelen
Benn poros bútorok, pókhálós gyertyatartók álltak
Az árnyak csak keringtek a falakon nesztelen
A padló recsegett, s a fények elhalványultak

A csendes teremben hirtelen szörnyű zaj támadt
Az ablak kitárult, s a jeges szél besüvített
Árnyékok lepték el hirtelen az egész házat
Lidércfények usztak, alakjuk szörnyen fénylett

A férfi ijedtében a padló porába rogyott
Pulzusa felgyorsult az ijedség hevében
Egy pontra tekintett, s tekintete megragadt ott
És egy félelmetes hang zúgott a sötétség szívében

Egy lány alak kúszott elő a mély sötétből
Az ember szemébe nézett jeges tekintettel
Egy kis sugár vetült rá a hold gyenge fényéből
S a férfit a feketeségbe húzta rettentő erővel

A kiáltása megörte a csendet, s messzire hallatszott
A szobában az összes zaj hirtelen elmúlt
De az erdő sűrűjében a sikoly még visszhangzott
A szél nem fúj többé, s minden fény kihúnyt.

Lord Faustus

ESŐ

...eső
ülök az esőben
langyos esőben
esik
megállíthatatlan
áradatban
esik az eső
végigfolyik rajtam
a langyos eső elmos
zuhog
zuhog a víz

idegesít a víz a
nyakamban
ahogy csurog
meleg, pállott,
híg sár
egyhangú susogás
csöpp után csöpp
jön reám fönről
utálom!

Túri András

Anekdota

A most következő kis történetet azért írom le, mert igen kedves emlékem. 1996 július 5 - én a Fertő-Hanságba utaztam, hogy megnézzem az ottani Nemzeti Parkban élő Magyar Szürke szarvasmarhákat. A jól sikerült, élménydús nap végén a fertőszentmiklósi pályaudvar peronján álldogáltam negyedmagammal. A társaságban én taknyos kölyöknek számítottam a 29 évemmel, mivel a három úriember mindegyike bőven túl volt már az ötödik x-en is. A Sopronból érkező sebes vonatot vártuk, ekkor a hangszóróból arról értesültünk, hogy a vonat késni fog, bombariadó miatt. A négyes ezert visszavonult a kiindulási pontul szolgáló közeli étterembe, újabb sörök elfogyasztására. Egy óra múlva újra ott álltunk a késő délutánban. Nekem addigra már kissé megártott a sör ott a melegben, a három idős úriembernek viszont kutya baja sem volt. Na jó, kissé jobban izzadtak a szokásosnál, ezenkívül csupán a beszélőkijük indult meg, de az nagyon. Röpködtek a sztorik, én pedig kaptos fejjel próbáltam figyelni.

Egyikük, egy Kanadába szakadt hazánkfia elmesélte, hogyan lépett meg az oroszok elől '56-ban egy traktorvontatmányi trágya segítségével. A másik egy ötvenes évek beli falopás körüli herce-hurcát fejtegette még akkor is, midőn befutott a vonat. A harmadik öregúr sem akart le maradni, az ő története következik:

Magyarország a '30-as évek elején.

Néhány nemes származású úriú egy átdorbézolt éjszaka után nagyvonalú fogadást köt. Egyikük egy akkori munkás 3 havi bérének megfelelő összegben fogad társaival, hogy megállítja azt a nemzetközi gyorsvonatot, amely a fogadás helyszínéül szolgáló kis településen megállás nélkül átrobog. Az ifjonc tehát a megfelelő időpontban kiáll a sínre, és várja az expresszt. Amikor az feltűnik, felemeli a karját, és integetni kezd, miközben nem mozdul a talpfákról. El tudom képzelni a mozdonyvezető lelkiállapotát, midőn megpillantja a lelkesen integető öngyilkost. A hirtelen fékezés nyomán a szerelvény utasai egymás nyakába borultak, bár aligha szerették egymást ennyire. Zűrzavart és felfordulást, no és természetesen a pánikot, hiszen az utasokban felmerült a kérdés: mi történt? A mozdonyvezető az események hatása alatt kissé reszketeg hangon kérdezi:

- Segíthetek valamiben, uram? - A fiatalember kisé inogva előveszi a cigarettatárcáját, kivesz egy cigarettát, és felnéz a mozdonyvezetőre:

- Van tüze? - ...

Természetesen evidens a botrány, felháborodott utasok, elképedt vasutasok. Az ifjontot persze a rendőség vette a pártfogásába. A dolog odáig fajult, hogy az akkori miniszterelnök, Gömbös Gyula volt kénytelen személyesen közbelépni. Annál is inkább, mivel a csíny végrehajtó ifjonc valami távoli rokona volt. Gömbös miniszterelnök személyes közbenjárására az ügy végül is elsimult, sőt feledésbe merült. A fiatalember természetesen megnyerte a fogadást. Nem tudom igaz-e a történet, avagy sem, mindenestre nekem akkor ott remek szórakozást nyújtott, s egy életre megjegyeztem.

Túri András

Stanislaw Lem: Kiberiáda

Stanislaw Lem Kiberiáda című művét szeretném a figyelmetekbe ajánlani. A könyv számos különálló történetből épül fel, melyek két nagyobb egységet alkotnak. Az első rész „Amit a robotok mesélnek” címet viseli. A régmúlt időket idézi fel, amikor még kóbor űrlovagok igyekeztek megszerzeni a jégből készített világ kincseit, gonosz sárkányok fenyegették a bolygókat, mérnökök gyűjtögték a csillagokat, hogy elűzzék a sötétséget, a gépek óceánból kikelt építői kegyetlenül üldözték egykor fellázadt teremtményeiket az egész kozmoszon át, és bátor kibervitezek keltek útra, hogy segítsenek egy bajbajtott kiberkirálynak. Aki nem hiszi, járjon utána.

Lem ezeknél a történeteknél sokat merít a mítoszok, népmesék világából és feleleveníti hangulatukat. A Világ teremtésén nagy tudású mérnökök dolgoztak, akik a csillagok mellett létrehozták a különböző életformákat és a robotokat. Külön történet magyarázza meg, miért forog és tágul a világ-egyetem. Természetesen ennek is mérnökök a főszereplői. Az egyes mesék néha ellentmondanak egymásnak, mint szinte minden hajdani dolgokról szóló történet.

A kedvencem az első novella, mely részletesen beszámol róla, hogyan hozta létre egy mérnök Krióniát, a jégből faragott lények világát, melynek messze földön híres kincsei után kóbor űrlovagok sóvárogtak. Elsőként érkezett a Rézlovag, de megolvadt alatta a jég. A Vaslovag sem volt nála sikeresebb, mert megdermedt ereiben az olaj és végleg belepte a hó. Harmadikként a Kvarclovag próbált szerencsét. Ha nem gondolkodott, képes volt hideg maradni és betörve a fővárosba sorra legyőzte Kriónia bajnokait, de az áhitott kincsek elolvadtak kezének érintésére. Végül Báron, a kronidák bölcsé szállt vele szembe. Furfangos trükkel gondolkodásra készítette a Kvarclovagot, így megolvadt alatta a jég és elnyelte az óceán. Így győzedelmeskedett az ész az erő felett.

A második rész Trurl és Klapanciusz, a két ragyogó mérnök utazásait és kalandjait beszéli el. Mindketten robotok, de oly mértékben fel vannak ruházva emberi tulajdonságokkal, hogy egy kiragadott novellából nem feltétlenül derül ki, hogy fémből vannak. Egyáltalán nem hasonlítanak Asimov három törvény által behatárolt robotjaihoz. Trurl kedveli a kincseket, és teljesen természetesnek veszi, ha végtelen hódolattal adóznak tudásának. Klapanciuszt pedig gyakran mardossa irigység barátja sikeres alkotásai látán, melyekben megszállottan keresi a hibákat. Alapvetően viszont mindketten nagyon jóindulatúak és bajban sohasem hagynák el egymást, még

akkor sem, ha egy nyolcemeletes, megsértődött gondolkodógép üldözi őket.

Miként a régi jó időkben szokás volt, ők is útnak indultak, hogy tudásukkal segítsenek a távoli népeknek. Rettenetes fenevadat építettek Végőz királynak, hogy vadászhasson rá. Valószínűségfokozóval sárkányokat hoztak létre tudományos célból. (Azért sárkányokat, mert azok sokkal valószínűbbek, mint a tündérek és a koboldok.) Infantília urának, Hihinek megalkották a tökéletes búvóhelyet, megoldást találtak Bezsongár királyfi szerelmi bánatára, és elkészítették a tökéletes tanácsost, aki segített Mandarion királynak megfosztani saját alkotóját is megérdemelt jutalmától. Természetesen valamennyi megátalkodott uralkodó megbűnhődött, aki megpróbált túljárni a mérnökök eszén és visszaélt jóindulatukkal.

Szerintem rendkívül élvezetes olvasmány. A novellák sok érdekes gondolatot felvetnek, például van-e esély a világot jobba tenni, avagy képes-e szenvedni egy tökéletesen modellezett nép, és ha igen, felelős-e érte alkotója. Emellett az írónak rendkívül jó humora van, ami megadja az egész könyv alaphangulatát. A humor egyik forrása maga a nyelvhasználat. Nem lehetett könnyű lefordítani a szöveget, hiszen Trurl kertjében kiberkenye virít, az egyik hőst pedig hűségese Robodrija kíséri el útjára. Nagyon találóak a beszédes nevek is, például Infantília, Híhi, Végőz, Halfonz, Taratoszi Kirúgtak király... stb.

Befejezésül pedig Elektrubadúr kibernetikus versét fogom idézni, mely öt sorban szól szerelemről, árulásról, halálról, a néger kérdésről, a nimfomániáról, a női lélek meghasonlásáról extrém konfliktus helyzetben, szerepel benne a középkori feudális viszonyok és erkölcsök maró bírálata, rímél és minden szava K betűvel kezdődik:

"Kóbor kaffer kószál királynő kertjében.

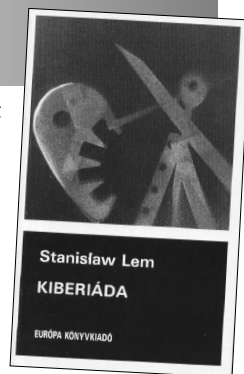
Királynő kacéran kacsint kéjvágyó kedvében:

Kapj karodba, kaffer! Király kinéz, kiált:

Katonák! Kürtszó, kivégzés. Királynő kacag kuszán.

Kegyetlen kor! Kicsapongó, koronás kurtizán!"

lda

Warcraft - Klánok ura (Lord of the Clans)

Játszottatok már a Warcraft III-mal? Ha igen, akkor ismerős lehet számotokra Thrall, az ork hadvezér neve. Ha esetleg még szimpatikusnak is találtátok őt, akkor érdemes elolvasni Christie Golden könyvét, a Klánok Urát, mely a Warcraft világában játszódik. A könyv a Blizzard Novels sorozatban jelent meg, eredeti angol címe Warcraft: Lord of the Clans. Ha leegyszerűsítve szeretnék fogalmazni, akkor azt mondhatom, hogy a mű nem más, mint Thrall (magyarra fordítva Delej) kalandozói előtörténete.

Delej a Warcraft II eseményei, azaz az orkok veresége után született. Még egészen kicsi orkként elveszette szüleit (néhány ork árulása következtében), de az orgyilkosok valamiért életben hagyták. A pusztá véletlenül múlt, hogy Setétláp Édalász hadnagy, egy kissé felemás jellemű ember hős rátalált az ork csecsemőre. Setétláp agyában nevéhez méltóan setét gondolat fogant: magával viszi az orkot, és győzhetetlen gladiátort nevel belőle, s így komoly bevételre tehet szert a fogadásokból. Ez így is történt. Delej kemény gladiátorképzésben részesült, így tényleg legyőzhetetlen harcos lett belőle. Emellett megtanították olvasni, komoly műveltségre tett szert, és egész széplelkű orkká cseperedett. Az alapos kiképzés mögött egy hátsó szándék is lapult: Setétláp a fogva tartott ork seregeket Delej vezetése alá akarta helyezni, majd a Szövetség ellen vezetni.

Egy idő után viszont Delej megunta a szolgaságot, és megszökött Setétláp fogságából, hogy megkeresse saját fajtájának tagjait. Meg is találta őket - az orkok többsége az emberek fogolytáboraiiban színlődött, elvesztve régi harciasságukat. Delej a táborból is hamarosan meglépett, majd rátalált Pokolsikoly Grom (Grom Hellscream) csapatára. Setétláp viszont kitarotán üldözte, így hát Delej innen is továbbállt, és hamarosan megtalálta saját klánjának tagjait.

A klán vezetője felismerte, hogy Delej a régi főnök, Dér farkas Durotán fia, és bevatta Delejt a sámánok hagyományába (így lett Thrallból Far Seer). Eközben megérkezett Sorspöröly Orgrim (Orgrim Doomhammer) is. Delej és Sorspöröly vezetésével felszabadították a raboskodó orkokat, és Delej személyes bosszút állt Setétlápon.

Ezután pedig következhetett a Warcraft III, de ez már egy más történet.

Ennyi röviden a történet, és most jöjjön a személyes vélemény. Összességében tetszett a könyv, egész kellemes fantasy történet. Mélyebben megismerhettük Thrallt, a Warcraft III egyik központi hősét, aki ork létére ismeri a könyvörtélet fogalmát, és visszavezeti népét az ősök útjára, melyet Guldán, a boszorkánymester elhagyott.

A történeten nagyot dob, hogy az egyik kedvenc világomban játszódik. Ez kell is hozzá, ugyanis az ember olvashat ennél jobb fantasy könyveket is, de a Warcraft-világ hangulata nagyon sokat számít. A Blizzard honlapján még találunk több angol nyelvű könyvet is, remélem, hamarosan ezek is megjelennek magyar fordításban. Ha már itt tartunk, essen még néhány szó a magyar fordításról. Összességében nagyon jónak találtam, csak egyetlen dolog zavaró: az eredetileg angol nyelvű nevek magyarítása. Pl. Thrall - Delej, Grom Hellscream - Pokolsikoly Grom, vagy éppen a Setétláp Édalász. Szerintem jobb lett volna, ha megmaradnak az eredeti nevek

Kapitány

